

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਈਅਰਹਰਟਸ ਸਿੰਘ, ਸੀਜੇ, ਅਤੇ ਬਲਰਾਜ ਤੁਲੀ, ਜੇ.

ਸੋਹਨ ਸਿੰਘ, ਆਦਿ., - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੋਢੀ, ਆਦਿ।-ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1971 ਦਾ LPA 293

ਅਕਤੂਬਰ 25, 1972

ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ (1961 ਦਾ XVHI)— ਧਾਰਾ 10-ਏ (7)— “ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ”—ਦਾ ਮਤਲਬ—ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ 20 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਲੀਜ਼ ਦੇਣ ਲਈ — ਇਸ ਅਧੀਨ ਖੁਦ-ਬ-ਖੁਦ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 10-ਏ, ਲੀਜ਼ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਪਰ ਲੀਜ਼ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ—ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ—ਕੀ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਨਾਰਾਜ਼ ਧਿਰ— ਪੰਚਾਇਤ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 10-ਏ (7) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ— ਕੀ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਹੈ

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਦੁਖਦਾਈ ਵਿਅਕਤੀ' ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਵੱਚਿਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਦੁਖੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਹੁਕਮ ਉਸ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਵਿਗੜਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(ਪਰਾ 8)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਲੀਜ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਖੁਦ-ਬ- ਖੁਦ ਲੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਲੀਜ਼ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਰਨਲ - ਲੈਕਟਰ ਲੀਜ਼ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਪਰ ਲੀਜ਼ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਵਧਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਸੇਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਫਾਇਦਾ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀ। ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ

ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਸੋਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਲੀਜ਼ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਘਟਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਹੁਕਮ > ਜੇਕਰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਨਾ ਹੀ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਭ ਦੇਣ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸ ਨੂੰ 'ਵੱਧ ਆਮਦਨ' ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ

ਮੌਜੂਦਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਮਾੜਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10-ਏ (7) ਦੇ ਤਹਿਤ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਕਰਨਲ ਲੈਕਟਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। (ਪਰਾ 6),

31 ਮਾਰਚ, 1971 ਨੂੰ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਪੀ.ਸੀ. ਜੈਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ 1969 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 1517 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਕੋਪੀ ਭੰਡਾਰੀ ਅਤੇ ਆਈ.ਬੀ. ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ।

ਆਰ ਕੇ ਛਿੱਬਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਅਤੇ 2 ਲਈ।
ਨਿਰਣਾ

ਟੀ ਉਲੀ, ਜੇ.-ਸੋਹਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਪਿੰਡ ਅਰਨੋ, ਤਹਿਸੀਲ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਹਨ। ਉਸ ਪਿੰਡ ਦੀ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੇ 1957 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਵਜੋਂ ਅੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੇ ਮਿਤੀ 5 ਮਈ, 1958 ਨੂੰ ਮਤਾ ਪਾ ਕੇ ਲੀਜ਼ ਦੀ ਮਿਆਦ ਅੱਠ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵਧਾ ਕੇ ਵੀਹ ਸਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਮਿਆਦ ਸਾਲ 1957 ਤੋਂ ਗਿਣੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਉਸ ਮਤੇ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜ਼ਮੀਨ ਠੇਕੇ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 3-6-6 ਅਤੇ ਰੁ. 3-7-6 ਪ੍ਰਤੀ ਬਿਘਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ 24 ਮਾਰਚ 1958 ਨੂੰ ਅਰਨੋ ਜੁਆਇੰਟ ਫਾਰਮਿੰਗ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਸੋਸਾਇਟੀ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੁਸਾਇਟੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ) ਬਣਾਈ, ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਲਈ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਉਸ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਘਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਟਿਊਬਵੈੱਲਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਪੱਧਰਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਸ਼ੀਨੀ ਖੇਤੀ ਲਈ ਟਰੈਕਟਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੰਦ ਖਰੀਦਣ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਖਰਚਾ ਕੀਤਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 2000 ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਹਨ। 95,061 ਹੈ। ਅਤੇ ਲੀਜ਼ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹ ਸਾਲ 1977 ਤੱਕ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਰੱਖਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ।

(2) ਈ-ਕਲੈਕਟਰ, ਪਟਿਆਲਾ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1961 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੀ ਧਾਰਾ 10-ਏ ਨੂੰ >1acnoticehto eappellantseun ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਕਾਰਨ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਸੀ: -

“1. ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਤਤਕਾਲੀ ਪੰਚਾਇਤ ਵੱਲੋਂ ਬਿਨਾਂ 20 ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਬੇਨਿਯਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

Sohan Singh, etc. v. Surjit Singh Sodhi, etc. (Tuli, J.)

ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਰੂਲਜ਼, 1964 ਦੇ ਨਿਯਮ 6, ਉਪ ਨਿਯਮ (2) ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ।

2. ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਰੁਪਏ ਦੇ ਰੇਟ 'ਤੇ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਪ੍ਰਤੀ ਵਿੱਘਾ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਪਿੰਡ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਭਾਅ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ।"

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕਲੈਕਟਰ ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ 30 ਮਈ, 1967 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਕਿਰਾਇਆ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 10.00 ਪ੍ਰਤੀ ਬਿੱਘਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਰੁ. 3-6-6 ਅਤੇ ਰੁ. 3-7-6 ਪ੍ਰਤੀ* ਵਿੱਘਾ ਪੰਚਾਇਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਸਰਪੰਚ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪਟੇਦਾਰਾਂ ਜਾਂ ਸੁਸਾਇਟੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦਰ 'ਤੇ ਸਮੂਹ ਵਜੋਂ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਕਲੈਕਟਰ ਨੇ ਲੀਜ਼ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵੀਹ ਸਾਲ ਰੱਖੀ। ਉਸ ਹੁਕਮ ਵਿਰੁੱਧ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪਟਿਆਲਾ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਅੱਗੇ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਪੰਚਾਇਤ ਦੀ ਅਪੀਲ 12 ਅਗਸਤ, 1969 ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰ ਲਈ ਗਈ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਲਾਂਟਸ ਵਿਅਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਲੀਜ਼ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੀਜ਼ ਦੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਾਪਤੀ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ 1969 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂ ਨੰਬਰ 1517 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ 31 ਮਾਰਚ, 1971 ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਖੁੰਝ ਗਿਆ ਸੀ। ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੈ।'

(3) ਬਹਿਸ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10-ਏ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪੰਚਾਇਤ ਨੇ ਨੰ. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (7) ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਲਈ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ।

(4) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10-ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (7) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

"10-ਏ. (7) ਲੀਜ਼, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਜਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਧਿਰ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਲੈਕਟਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ, ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ 'ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੰਤਿਮ."

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਦੋ ਲੋੜਾਂ ਹਨ, ਯਾਨੀ (1) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਲੀਜ਼, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਜਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਇੱਕ ਧਿਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ (2) ਉਸਨੂੰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਦੁਖੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ 'ਗਰਮ ਪੰਚਾਇਤ ਇਕ ਧਿਰ ਸੀ- ਲੀਜ਼ ਦੀ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਕੀ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਦੁਖੀ ਧਿਰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਕੇ ਇਸ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ? ? ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਦੁਖੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਦੇਸ਼ ਉਸ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਵਿਗੜਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਵੱਲੋਂ 4 ਦਸੰਬਰ 1964 ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10-ਏ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪੰਚਾਇਤ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧੀ। ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਦਾ ਸਰਪੰਚ ਜੁਲਾਈ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। 1966, ਅਤੇ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਕਿ ਲੀਜ਼ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਲੀਜ਼ ਪੰਚਾਇਤ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਾਬੰਦ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਰਾਹੀਂ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਲੀਜ਼ ਲੈਣ ਲਈ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਲਾਭ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੁਕਮ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। "ਪੀੜਤ" ਸਮੀਕਰਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਸਾਬਕਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪੀ. ਸਾਈਡਬੋਥਮ. ਰੀ ਸਾਈਡਬੋਥਮ (1), ਜਿਥੇ ਜੇਮਜ਼, ਐਲਜੇ, ਨੇ ਕਿਹਾ:

"ਪਰ 'ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਖੀ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਲਾਭ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਇੱਕ 'ਦੁਖਦਾਈ ਵਿਅਕਤੀ' ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਇੱਕ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।"

"ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ" ਦੀ ਇਹ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਆਰ . ਬਨਾਮ ਲੰਡਨ ਸੈਸ਼ਨਜ਼ ਅਪੀਲ ਕਮੇਟੀ, ਐਕਸ-ਪਾਰਟ ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ ਸਿਟੀ ਕੌਂਸਲ (2) ਵਿੱਚ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(5) ਈਲਿੰਗ ਬੋਰੋ ਕਾਉਂਸਿਲ ਬਨਾਮ ਜੋਨਜ਼ (3) ਵਿੱਚ , ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਖਿੰਦੂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਟਾਊਨ ਅਤੇ ਕੰਟਰੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ

(1) (੧੮੮੦) ੧੪ ਚ. ਡੀ. 458.

(2) (1951) 1 ਸਾਰੇ. ER 1032.

Sohan Singh, etc. v. Surjit Singh Sodhi, etc. (Tuli, J.)

(3) (1959) 1 ਸਾਢੇ. ER 286.

ਟਾਊਨ ਐਂਡ ਕੰਟਰੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਐਕਟ, 1947 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 23(5) ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ "ਅਪੀਕਤ ਵਿਅਕਤੀ" ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, - ਅਤੇ ਉਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਲਾਰਡ ਪਾਰਕਰ, C.J. ਨੇ ਦੇਖਿਆ:

“ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸੌਖਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ 'ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਦੁਖੀ' ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੀ, ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ 'ਦੁਖਦਾਈ ਵਿਅਕਤੀ' ਵਿੱਚ ਕੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਕੇਸਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਜਾਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਾਰਡ ਗੋਡਾਰਡ, ਸੀਜੇ ਦੁਆਰਾ ਆਰ . ਬਨਾਮ ਲੰਡਨ ਕੁਆਰਟਰ ਸੈਸ਼ਨਜ਼, ਐਕਸ. ਪੀ. ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ ਸਿਟੀ ਕੌਂਸਲ (2) ਤੇ ਪੀ. 1033. ਇਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਿੱਧਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਆਰ . ਬਨਾਮ ਲੰਡਨ ਕਾਉਂਟੀ ਕੀਪਰਜ਼ ਆਫ਼ ਦਾ ਪੀਸ ਅਤੇ ਜੇ. ਜੇ. (4), ਜਿੱਥੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਅਰਧ-ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ, ਇੱਕ ਹਾਈਵੇਅ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਾਮਲਾ, ਇੱਕ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਕਦੇ ਵੀ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਉਦੋਂ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਆਪਣੇ ਜਨਤਕ ਫਰਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ ਸਿਟੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਉਸੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਅੱਗੇ ਵਧੀ ਸੀ ਕਿ ਕੌਂਸਲ ਕੋਲ ਗਲੀਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਲੰਡਨ ਕਾਉਂਟੀ ਕੌਂਸਲ (ਜਨਰਲ ਪਾਵਰਜ਼) ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 64 ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ। ਕਿ ਸੰਸਦ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ 'ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਖੀ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਜਨਤਕ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ਼ ਸਨ। ਉਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ [ਇਸ ਨੂੰ. v. ਲੰਡਨ ਕੁਆਰਟਰ ਸੈਸ਼ਨ, ਸਾਬਕਾ. p, ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ ਸਿਟੀ ਕਾਉਂਸਿਲ (2) (ਸੁਪਰਾ)], ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਸੋਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਯੋਜਨਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੀ, ਅਤੇ ਬਰਾਬਰ, ਸਿਰਫ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ

(4) (1890) 25 QBD 357.

ਟਾਊਨ ਐਂਡ ਕੰਟਰੀ ਪਲੈਨਿੰਗ ਐਕਟ, 1947 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਝ ਡਿਊਟੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸਦੀ ਜਨਤਕ ਡਿਊਟੀ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਥਾਨਕ ਯੋਜਨਾ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਇਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ: - 'ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਖਰਚੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਖਰਚਿਆਂ ਲਈ ਆਰਡਰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜੇਕਰ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸਬੰਧਤ ਜਨਤਕ ਅਦਾਰੇ 'ਤੇ ਕੁਝ ਕਾਨੂੰਨੀ ਬੋਝ ਪਾਉਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਉਸ ਕੇਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਾਂਗਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਰ. v. ਨੋਟਿੰਘਮ ਕੁਆਰਟਰ ਸੈਸ਼ਨ, ਸਾਬਕਾ. ਪੀ. ਹਾਰਲੋ (5), ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਡਸਟਬਿਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਕਿ ਕੌਸਲ (*ibid.*, p. 80 ਤੇ):

'.....ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਬੋਝ ਦੇ ਨਾਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਜੇ ਸਬੰਧ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਕੌਸਲ ਨੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ'; ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਡਸਟਬਿਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਬੋਝ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਪੈਣਾ ਸੀ।

ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਦੂਜੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਥਾਨਕ ਯੋਜਨਾ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਵਿੱਤੀ ਬੋਝ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਬੋਝ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦਰਯੋਗ ਮੁੱਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਇੱਥੇ ਧਾਰਾ 26 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਹਨ ਕਿ ਸਥਾਨਕ ਯੋਜਨਾ ਅਥਾਰਟੀ ਇੱਕ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ।"

ਬੈਂਚ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰ ਡੋਨੋਵਾਇਰ, ਜੇ., ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਗੱਲ ਕੀਤੀ:

. "ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਨਿਆਂਇਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ 'ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ' ਸ਼ਬਦ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਹੇਗਾ ਕਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਪਰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ

ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ 'ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। 'ਪੀੜਤ' ਸ਼ਬਦ ਕੁਝ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਕਮੀ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ 'ਤੇ ਮਾੜਾ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਅਤੇ ਹੋਰ, ਅਤੇ "

(5) (1952) 2 All. E.R. 78.

Sohan Singh, etc. v. Surjit Singh Sodhi, etc. (Tuli, J.)

ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ।"

(6) *In Aditer Pherooshahin Gandhi v. A. H. & M. r. Servai, iv*
 ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਆਫ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ, ਬੰਬਈ (7) ਵਿੱਚ, ਸਵਾਲ ਉੱਠਿਆ ਕਿ ਕੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ
 ਕੋਈ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਸਟੇਟ ਬਾਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਐਡਵੋਕੇਟ
 ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਬਾਰ ਕੌਂਸਲ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ
 ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਚਿਤ ਨਿਰੀਖਣ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੈਰਾ 53 ਵਿੱਚ
 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ: -

“ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਐਡਵੋਕੇਟ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੇਧ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ
 ਦੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਇੱਕ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ
 ਕਿਉਂਕਿ ਸਟੇਟ ਬਾਰ ਕੌਂਸਲ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਦਾ ਤਰਕ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ,
 ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਇਸ ਦਾ ਰੋਲ ਕਿਸੇ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦੀ
 ਸੁਣਵਾਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਐਡਵੋਕੇਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਜ਼ਾ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ
 ਬਾਰ ਕੌਂਸਲ ਦੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ
 ਹੈ ਜੇਕਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਕਾਨੂੰਨ ਉਸ ਤੋਂ ਨਿਰਪੱਖ
 ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਰਵੱਈਏ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਰ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ
 ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਸਹੀ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਸਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਇਹ
 ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਵਕੀਲ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦਾ
 ਵਕੀਲ ਹੈ। ਉਹ ਐਡਵੋਕੇਟ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਜਿੰਨਾ
 ਉਹ ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ
 ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਸਦਾ ਆਚਰਣ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਦੇ ਯੋਗ ਨਾ ਹੋਵੇ..
 ਐਕਟ ਉਸ ਲਈ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ
 ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਇੰਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਨਹੀਂ
 ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕੇਸ
 ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ
 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ
 ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ
 ਉਹ ਸੁਣਵਾਈ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਕੇ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ
 ਕਰਦਾ ਹੈ

(6) A.I.R.]1971 S.C.
 385.

ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਮੇਟੀ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਹੀ ਪਰਿਪੇਖ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਕੱਢੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਉਚਿਤ ਅਨੁਮਾਨ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਰ ਕੌਂਸਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਸ ਦੀ ਅਧੀਨਗੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ।

ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਲੀਜ਼ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਲੀਜ਼ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਲਾਭ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀ। ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਲੀਜ਼ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਨਾ ਕਰਨ, ਬਲਕਿ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਦਰ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਠੋਸ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ। ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ, ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੇਕਰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਲੀਜ਼ ਦੀ ਮਿਆਦ ਘਟਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੇ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਨਾ ਹੀ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਆਰਡਰ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਮੁਦਰਾ ਲਾਭ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਆਮਦਨ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਲੀਜ਼ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਮਾੜਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਿਆ ਸੀ / ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਵਿੱਤੀ ਬੋਝ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਹੁਣ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ।

(7) ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਗਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(7) ਅਧੀਨ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਨ। ਅਸੀਂ, ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਅਪੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਸੀ.ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

KSK : -

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ